

kában cigarettafüst, áporodott levegő, savanyú testszag terjeng, meleg időben meztelen felsőtesttel is nehezen elviselhető a hőség. Ilyen körülmények között minden nap, amikor nincs rendbontás, nincs dühkitörés, a sors ajándéka a büntetés-végrehajtás felelős embere számára. Mert ma még — a vitaindító cikkben írtakkal ellentétben — a fogvatartottak csupán szóvá teszik az áldatlan elhelyezési körülményeket, de nem követelnek. Pedig a sors fintoraként ma azok vannak a legzsúfoltabb intézetekben és zárkákban, akiket a jog még ártatlan személyeknek ismer el. Addig kell a büntetés-végrehajtásnak lépnie, amíg „csak” panaszok hangzanak el.

A fogvatartottak körében egyre inkább ritkulnak azok a fenyegetőző, szerveztiünket és az állományt elítélő megnyilvánulások, amelyek különösen 1989—90-ben hallatszottak erőteljesen. Itt-ott persze akad egy-két bűnöző, hangoskodó elítélt, de tömegbefolyással alig rendelkezik. A többség tudomásul vette, hogy a bírói ítélet megalapozott, s azt végrehajtják a rendszerváltozás után is.

Még csak fenyegetőznek

A fegyellemmel összefüggő legnagyobb gondot ma a fogvatartotti kategória összetételének alakulásában látom. Egyre több olyan személy kerül előzetes letartóztatásba, aki azokat a bűncselekményeket, amellyel gyanúsítják, rendkívül dur-

ván, agresszívan, gátlástalanul követte el. Igen magas értékhatárok jelentek meg, maffiatagok, kábítószer-szállítók, tudományos alapossgal tervező és végrehajtó egyének szaporítják a listát. Közülük néhányan már a fegyveres szökést tervezik, és számításba véve, hogy a börtönökön belül szinte mindenhez — így gázpisztolyhoz is — hozzá lehet jutni, s hogy a szabadlábon lévő bandatagok olykor minden kockázatra hajlandók, nem kizárt, hogy rövidesen végre is hajtják a cselekményeket. Ma még „csak” olyan jelenségekkel találkozunk, amikor a nagy létszámú, hangoskodó, követelőző, gyalázkodó tömeggel, vagy éppen a zsebben lévő gázpisztoly(?) megcsillantásával az előállító ör megfélemlítése a cél. Az ilyen cselekmények befolyásolják, motíválják a magatartását. Nem lehet szó — de különösen intézkedés — nélkül hagyni: az összetétel romlásával egyidejűleg nő a valószínűsége annak, hogy az állomány tagjait megtámadják. Az év első négy hónapjában négy olyan esetet vizsgáltunk, amikor felügyelő, nevelő és örök voltak a sértettek, s egyiknek sem voltak a bv. mulasztásával vagy szabálytalanságával magyarázható előzményei.

Az előzőekben a rend és a fegyelem összetevőinek két elemére tértem ki. Talán kitetszik: szükség van a bv. intézeteken belül a feltételrendszer jelentős javítására, nagyobb toleranciára, de egyes fogvatartottakkal szemben az eddiginél nagyobb szigorúságra is.

Dr. Németh Gyula

Őrizzük értékeinket!

Vitában tisztul a cselekvés, kristályosodik a gondolat és egyszerűsödik a lényeg. A vitaindító cikk utolsó gondolatának ez a megcserélt szöveggel leírt változata is hordoz igazságtartalmat. A vitaindító gondolataival csak egyet lehet érteni. Lehet, hogy vannak a szervezet alkalmazottai között másként gondolkodók, vannak akik a múlt gyakorlatához ragaszkodnak, vannak ártóan hátra, illetve előre mutogatók.

Sajnos sokan lesznek olyanok is, akik a változás stresszhelyzeteit nem tudják elviselni és a szervezettől megválni kényesülnek. Sajnálni fogjuk őket, hiszen jó kollégák voltak, de az életnek tovább kell haladnia. Tehát tisztelni fog a kép a személyi állományt illetően a biológia kiválasztódási elvei szerint is.

Sajnos olyanok is akadnak, akik csak beszélnek a börtönök belső világáról és

tanácsokat adnak, fantáziájukat szabad-
jára engedve vonják kritika alá azoknak
a végrehajtási szakembereknek a vélemé-
nyét, akik legalább két kemény „föbün-
tetésnyi időt” töltöttek a foglyok között,
együtt élve velük estétől reggelig. Remé-
lem, lesz elég önkritikájuk és időben visz-
szavonulnak, nem lesz idejük a bünte-
tés-végrehajtási testület által eddig felépi-
tett és a jövő alapjainak is megfelelő
végrehajtási gyakorlatot földig rombolni.

A bizalom mércéje

Soha nem voltam híve az esztelen rom-
bolásnak, sem a látványos rendcsinálásnak.
Most sem. Ha már egyszer kimondatott
a bv-szervezet legitimitása, az legyen a
bizalom igazi mércéje.

Őrizzük meg mindent, ami bevált és
jól működik. Őrizzük meg az embereket
is, mindazokat, akik alkalmazkodni akar-
nak és képesek is erre. Törődünk jobban
a büntetés-végrehajtás közkatonaival, akik
bizony nehéz anyagi körülmények között
élnek. Százszor és ezerszer, türelemmel
mondjuk el, hogy mit, hogyan és miért
kell a jövőben másképpen csinálni. Ne
távolítsunk el embereket a szervezetből
azért, mert nem értik meg azonnal, mit
jelent az altruizmus^x vagy csak lassan
válnak altruistává.

Munkánk tárgya kényes és nagyon gyú-
lékony. Ha nem vigyázunk, könnyen rob-
banhat és ehhez a bumhoz gyufa, szikra
a szakszerűtlenség, türelmetlenség, kapko-
dás. Úgy érzem, hogy ma már a bünte-
tés-végrehajtási szervezet nem politizál.

^x Altruizmus: önzetlenség, áldozatkészség, készség
a másokról való önzetlen gondoskodásra.

Mindenki örül ennek a helyzetnek és
végzi a dolgát. Nem is akarunk, illetve
akarok még egyszer a politika játékszere,
majd kinevetettje lenni. Nem akarom,
hogy bármely politikai erő eszköze vagy
céltablája legyenek. Elég volt!

Kérem a politikával foglalkozó urakat,
hogy amit csinálnak, azt tegyék szaksze-
rűen, mindannyiunk javára. Én is ezt tes-
zem a magam „smasszer” szakmájában
ugyanazzal a céllal, még néhány évig, ha
erre lehetőséget kapok.

Határozott véleményem, hogy a jövő
sikere elsősorban a szakszerűen képzett,
a feladatra alkalmas és a politikai viha-
roktól óvott személyi állományon áll vagy
bukik.

Nem a technika, a hatalmas mennyi-
ségű pénz, a nyugati minták kritikátlan
másolása teszi biztonságossá börtöneinket.

A szervezet alkalmazottainak jó köz-
érzete, magabiztossága, kiegyensúlyozott-
sága, nyugalma az, ami az intézetekben
a rendet megalapozza.

Fel kell készülni arra is, hogy ez ke-
vésnek bizonyul. Fel kell készülni a kü-
lönleges feladatok végrehajtására is, de
nem mindenkinek, nem mindenkor és nem
úgy, mint egy hadseregnek. Fel kell ké-
szülni az emberségre, szeretetre, az ember
becsülésére is, de nem mindenkinek, nem
mindenkor és nem úgy, mint a máltaiak-
nak.

Próbáljunk egymás munkájával jobban
törődve és a fogvatartottak tiszteletét, el-
ismerését kiharcolva, intézetenként egyet-
len jól működő, egészséges organizmus-
ként munkálkodni. Akkor nem lesz baj.

Gáfor János

MINDEN PÉNTEKEN

**BÖRTÖN-
ÚJSÁG**

A HETI HÍRADÓ JOGUTÓDJA *